

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי שמעון הולנדר ז"ל

בן נכה וחיים

נולד בסטניסלבוב, מזרח גליציה

בתאריך ו' בתמוז תרע"ג, 11/7/1913

שרת בחיל הרגלים

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

ד' באייר תש"ח, 13/5/1948

נקבר בהר הרצל

אזור: א חלקה: 18 שורה: 12 קבר: 4

הותיר אחריו אישה, בן ובת

בן 35 בנופלו

קורות חיים

בן נכה וחיים, נולד ביום ו' בתמוז תרע"ג (11.7.1913) בעיר סטניסלבוב, מזרח-גליציה. בהיותו בן שנה נתייתם מאמו. וכשאביו נשא אישה שנייה גדלו הוא, אחותו ואחיו בבית-סבם, אבי האם, שהיה מנכבדי החסידים בסטניסלבוב. שמעון למד ב"חדרים" ונודע אחר-כך כמתמיד בישיבת "אור תורה". את חובת הלימוד הכללי מילא אחרי הכנה בעזרת מורים פרטיים, כי הסב לא נתנו לבלות כל הימים בסביבה זרה ליהדות ולרוחה, ובסופו של דבר עמד בבחינות שנתיות בבית-ספר ממשלתי פולני. בהיותו בן 19 הצטרף לתנועת "בני עקיבא" - תחילה שלא בידיעת סבו. הוא נתחבב על החברים בשירתו ובתפילתו מלאת הרגש. שמעון לימד תנ"ך את חברות הקבוצה ותלמוד - את החברים. לאחר שנה יצא להכשרה בקבוצת "אברהם" בעיר קוסוב. שמעון התגבר על הקשיים ונקלט בחבורה ובעבודת אריגת המרבדים. בהכשרה שימש כמדריך לענייני תרבות, מורה לעברית, תנ"ך ותלמוד, ולפעמים אף כמזכיר הקבוצה. הסב

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

התנגד לדרכו, אך אביו עודדו במכתביו מרחוק ואף שלח לו כסף לצורכי העלייה. בשנת 1938 עלה ארצה עם חבורה מההכשרה והם הצטרפו לקבוצת "אברהם" שבכפר פינס. ברצון עז לשינוי-ערכין התגבר שמעון על חולשתו הגופנית והיה לאחד מטובי העובדים בפרדסים ובסלילת כבישים ואחר-כך בכל עבודה בפלוגה חקלאית בגבעת עדה ונודע כאחד מטובי העגלונים בקבוצה בפריז-עבודה ובמיוחד בטיפול מסור בבהמות. בו בזמן מילא את חובתו כהלכה גם בשמירה ובהגנה בימי המאורעות. כשנה וחצי שירת כנוטר בתגבורת לשמירה, להגנה ולעבודה, ששלחו קבוצות "הפועל המזרחי" למשק הצעיר שדה אליהו בעמק בית שאן. כשחזר משם נשא לאישה את חברתו יהודית, שעלתה עימו ארצה כחברת ההכשרה, ובמשך הזמן נולדו להם בן ובת. הוא היה מהמצדדים בהתנחלות על קרקע-הטרשים של הרי חברון, ואחרי חיסול משק הירקות של הקבוצה על אדמה חכורה בכרכור, עלה גם הוא לכפר עציון בעקבות המייסדים והוסיף לעבוד כעגלון ובהכשרת הקרקע והשתתף בחיים החברתיים של הקבוצה.

בימי המצור בחורף תש"ח עשה בשמירה ובהגנה ובביצורים ונפרד בלב כבד ממשפחתו, שהועברה ירושלימה בשיירות האימהות והילדים. שמעון צידד בהצעה להעביר את בעלי המשפחות למקום אחר בארץ, ומשלא נתקבלה הצעתו, נטל על עצמו את חלקו בסבל ובסכנות והשתתף במסירות בהגנת המקום. בהתקפה הגדולה על הגוש, ב-12 במאי עמד איתן מול התקפות האויב, נשרט מרסיס פגז בראשו ואחרי שנחבש, חזר לעמדתו. ביום המחרת, ד' באייר תש"ח (13.5.1948) נפל בנפול כפר עציון.

ביום כ"ה בחשוון תש"י (17.11.1949) הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בהר-הרצל בירושלים.

א

כפר-עציון, ג' באדר א' תש"ח

ל"י שלום!

צריך לציין שמצב-הרוח בין ה"חברה" כאן לא רע. במסיבות שבת שרים דוקא הרבה. גם בשבת לפנות ערב עורכים שוב את מסיבות "עונג-שבת". האנשים אינם אוהבים לחשוב על המצב. לעת עתה הלא שקט בסביבה. חושבים שתמיד יהיה כך. ובאמת, מה יש לדאוג למה שיכול להיות? דיה לצרה בשעתה! גם אם ידאגו לא יוכלו לשנות במשהו. הטרקטור עובד כל הימים — גם בשבת. הוא מכשיר את שדה-התעופה שיוכלו לרדת בו גם אוירונים גדולים יותר. השבוע אעבוד. את שואלת במה עובדים; עובדים כמעט רק בביצורים: עמדה פה, עמדה שם; תעלה פה, תעלה שם. נדמה לי שיש כבר בכפר-עציון יותר עמדות מאשר אנשים. התגבורת שצריכה להגיע אלינו עדיין לא מצאה את הדרך לכאן. אבל כשיגיעו — אחרים בודאי יסעו מכאן.

ב

כפר-עציון, ו' באדר א' תש"ח

י יקירתי!

היום שוב יום גשם; אין עובדים. בחוץ מעונן ומעורפל. כך נראה בעיני גם מצבנו. כמה אני מקנא באנשים המתלהבים מכל ידיעה של סיצוק גשר או בית, כאילו זה יביא את הנצחון. אני בטוח שהנצחון בוא יבוא, המדינה העברית תקום, אבל בינתיים אצלנו, כאן, לא יפתור הדבר את הבעיה; צבא-המדינה שלנו לא יוכל לעזור לנו כאן, כי אנחנו רחוקים מגבול-המדינה. אנחנו צפויים לסבל רב, ומי יודע אם אנחנו מוכשרים לעמוד בו. אבל נניח את המחשבות האלה.

ג

כפר-עציון, מוצאי-שבת — 3.4.48

י היקרה!

ידוע לך בודאי על החלטת האו"ם להפסקת פעולות-האיבה בארץ. מובן שהכל היו שמחים לו היה הדבר מסתדר, כי מאד נחוצה לנו קצת הפסקה במאורעות. אבל מי יודע אם זה יסתדר כל-כך מהר! שוב התחילו ימים יפים. נעים בחוץ. אבל מה יש לנו מכל זה, כשהשממון בלב גדול? כמה זמן אפשר יהיה להמשיך בצורה כזאת? וכאן התהום הולכת וגדלה. אם לפני זמן קצר היו יכולים עוד לחשוב על אפשרות של ביקור אצלכם, הלא היום שוב אין הדבר בא בחשבון. וכך גדלים ילדים וגמלים מהשפעת אבא. ועוד אין רואים קץ וסוף לדבר. אצלנו, ברוך השם, שקט. בנגריה יש הרבה עבודה ואני עובד שם באופן קבוע.

ד

כפר-עציון, 21.4.48

י יקירתי!

עוד יומים לפסח ועל לבי מעיק מאד שהפסח השנה יהיה בסימן של פירוד המשפחות. חג זה, וביחוד ה"סדר" שהוא כל-כך משפחתי, נצטרך לחוג השנה תוך ריחוק מקום. לפני שנה חשבנו שהשנה נוכל כבר לשתף את גדעון שלנו ליד שולחן ה"סדר", ואולי יוכל גם לשאול "מה נשתנה"; באה המלחמה האיומה הזאת ה"סידרה" אותנו בצורה כזאת. היום כבר מדברים על שבועות, ראש-השנה וכן הלאה. מה יהיה הסוף? האם חושבים להפריד בינינו עד בלי סוף? והנה מתקרב ה"15 במאי, ורק אז תתחלנה הצרות העיקריות. ומי יודע מה יהיה אז. ובינתיים גדלים הילדים ושוכחים יותר ויותר את אבא הנמצא רחוק מהם. הנה את רואה שאני שוב נמצא על סף היאוש וחוסר-התקווה, כי העניינים יגיעו ואין רואים שום שינוי לטובה. אם לפני כמה חדשים עוד חשבנו וקיינו שאחרי ה"15 במאי יסתדר משהו, הרי היום נראה הדבר שרק אז תתחיל המלחמה במלוא אכזריותה.

ה

כפר-עציון, 5.5.48

י יקירתי,

התקפת אתמול היתה חזקה פי כמה מן הראשונה שבאה עלינו לפני כארבעה חדשים. ההבדל העיקרי הוא בזה שאו התקיפו רק ערבים והפעם התקיפו אנגלים עם תותחים כבדים בשיתוף עם הלגיון הערבי וסתם כנופיות ערביות. האנגלים רוגזים עלינו בגלל ההתקפות שלנו על השיירות הערביות, ולא פעם נפצעו גם חיילים אנגלים. פעם הגיע קצין אנגלי למנזר והזהיר שהם יגיבו בתותחים. והיות שלמרות זאת באה התקפה ונהרגו ונפצעו לא מעט ערבים וחיילים והתקלקלו המון מכוניות, לכן הענישו אותנו בצורה כזאת. אינני בא כאן להגן על האנגלים. כי איפה היו בזמן שהתקיפו את השיירות שלנו? הם נבזים גדולים, והתנהגותם היא חרצ-דדי בתחלת. אבל אנחנו לא נוכל לשנות זאת. התוצאות הן קשות ומרות מאד בשבילנו. נהרגו 12 בחורים והרבה נפצעו — — — ההתקפה על המנזר הרוסי התחילה בבוקר, בשעה 8, מהכביש. זה כמה ימים הרעישו את המנזר בתותחים ולאנשים לא קרה כלום. אבל אתמול, כנראה, לקחו את הענין ביתר רצינות ומיד בבוקר נפלו שם שנים מאנשינו. אחר-כך הסתערו ערבים על המנזר באופן פתאומי וכבשו אותו. המנזר היה בידי הערבים בערך ארבע שעות ואחר-כך פינו אותו בגלל הרעשת מרגמות מצדנו. בשעה 11 בערך התחילה התקפה עלינו. מתחילה היו רק יריות רבות, אחר הצהרים הגיעו תותחים אנגלים לאוכף המוכתר והתחילו להרעיש את כפר-עציון ובאותה שעה היה מבול של יריות עלינו. היתה הרגשה קשה מאד. הפגזים פגעו ועשו חורים בהרבה בתים — — — אבל, ברוך השם, הם לא הצליחו להסתער עלינו. נפלו מהם לא מעט — — — תארי לך קציר-דמים כזה: 12 הרוגים וכה הרבה פצועים! מצב-הרוח שלי היה דומה לזה שהיה לי אחרי אסון ה"לה". ונוסף לזה פחדנו שהיום בבוקר יהיה המשך הקונצרט. אבל, ברוך השם, הבוקר חזר שוב השקט אלינו.